Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 904/2010

z dnia 7 października 2010 r.

w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

(Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Rady (UE) nr 517/2013 z dnia 13 maja 2013 r.	L 158	1	10.6.2013

▼B

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 904/2010

z dnia 7 października 2010 r.

w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej

(wersja przekształcona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej ([3]) zostało wielokrotnie zmienione w znacznym zakresie. W związku z tym, że wprowadzone mają zostać kolejne zmiany, dla większej jasności rozporządzenie to powinno zostać przekształcone.

(2) Należy udoskonalić instrumenty mające na celu zwalczanie oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT") zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003 oraz uzupełnić je zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 7 października 2008 r., z komunikatem Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie skoordynowanej strategii mającej na celu poprawę walki z oszustwami związanymi z podatkiem od wartości dodanej w Unii Europejskiej oraz zgodnie ze sprawozdaniem Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej (zwanym dalej „sprawozdaniem Komisji"). Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 należy również doprecyzować pod względem redakcyjnym i praktycznym.

(3) Uchylanie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania przekraczające granice państw członkowskich prowadzą do strat budżetowych i naruszenia zasady sprawiedliwego opodatkowania. Mogą one również powodować zakłócenia w przepływie kapitału oraz zakłócenia warunków konkurencji. Tym samym wpływają one na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

([1]) Opinia z dnia 5 maja 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Opinia z dnia 17 lutego 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([3]) Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.

▼B

(4) Zwalczanie uchylania się od opodatkowania VAT wymaga ścisłej współpracy między właściwymi organami każdego z państw członkowskich odpowiedzialnymi za stosowanie przepisów w tej dziedzinie.

(5) Środki harmonizacji podatkowej podjęte w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego powinny obejmować ustanowienie wspólnego systemu współpracy między państwami członkowskimi, w szczególności w zakresie wymiany informacji, za pomocą którego właściwe organy państw członkowskich miałyby pomagać sobie wzajemnie oraz współpracować z Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania VAT w odniesieniu do dostawy towarów i świadczenia usług, wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów oraz importu towarów.

(6) Współpraca administracyjna nie powinna prowadzić do nienależytego przenoszenia obciążeń administracyjnych między państwami członkowskimi.

(7) W celu poboru należnego podatku państwa członkowskie powinny współpracować, aby pomóc zapewnić dokonanie prawidłowego wymiaru VAT. W związku z tym muszą nie tylko kontrolować prawidłowość stosowania podatku należnego na swoim własnym terytorium, ale również udzielać pomocy innym państwom członkowskim w celu zapewnienia prawidłowego stosowania podatku związanego z działalnością prowadzoną na ich własnym terytorium, ale należnego w innym państwie członkowskim.

(8) Kontrola prawidłowości stosowania VAT w transakcjach transgranicznych podlegających opodatkowaniu w państwie członkowskim innym niż to, w którym dostawca towaru lub usługodawca mają siedzibę, opiera się w wielu przypadkach na informacjach, które państwo członkowskie siedziby posiada lub które państwo to może dużo łatwiej uzyskać. Skuteczny nadzór nad takimi transakcjami jest zatem uzależniony od tego, aby państwo członkowskie siedziby gromadziło lub było w stanie gromadzić te informacje.

(9) W celu ustanowienia systemu jednego okienka przewidzianego w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ([1]) oraz w celu stosowania procedury zwrotu w odniesieniu do podatników niemających siedziby w państwie członkowskim zwrotu, przewidzianej w dyrektywie Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim ([2]), niezbędne są zasady wymiany informacji między państwami członkowskimi oraz zasady przechowywania przez nie takich informacji.

(10) W sytuacjach transgranicznych ważne jest uściślenie obowiązków każdego z państw członkowskich, tak aby umożliwić skuteczną kontrolę podatkową w państwie członkowskim, w którym podatek jest należny.

([1]) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
([2]) Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 23.

▼B

(11) Aby system VAT mógł prawidłowo funkcjonować, niezbędne jest elektroniczne przechowywanie i przesyłanie niektórych danych do celów kontroli VAT. Umożliwiają one szybką wymianę informacji i zautomatyzowany dostęp do informacji, co ułatwia zwalczanie oszustw. Można to osiągnąć dzięki rozbudowie baz danych podatników VAT i ich transakcji wewnątrzwspólnotowych, tak aby bazy te zawierały również szereg informacji dotyczących podatników i ich transakcji.

(12) Państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie stosowne procedury weryfikacji w celu zapewnienia, aby informacje były aktualne, porównywalne i wysokiej jakości, co zwiększy ich wiarygodność. Należy jasno określić warunki wymiany danych przechowywanych elektronicznie oraz zautomatyzowanego dostępu państw członkowskich do tych danych.

(13) Aby skutecznie zwalczać oszustwa, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji bez uprzedniego wniosku. W celu ułatwienia wymiany informacji należy określić kategorie informacji, dla których należy ustanowić wymianę automatyczną.

(14) Jak wskazano w sprawozdaniu Komisji, przekazywanie informacji zwrotnych jest odpowiednim sposobem zapewnienia stałej poprawy jakości wymienianych informacji. Należy zatem stworzyć ramy dla przekazywania informacji zwrotnych.

(15) Do celów skutecznej kontroli VAT w odniesieniu do transakcji transgranicznych należy przewidzieć możliwość przeprowadzania przez państwa członkowskie jednoczesnych kontroli oraz umożliwić obecność urzędników z jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w ramach współpracy administracyjnej.

(16) Podmioty gospodarcze coraz częściej korzystają z możliwości potwierdzania ważności numerów identyfikacyjnych VAT za pośrednictwem Internetu. System potwierdzania ważności numerów identyfikacyjnych VAT powinien umożliwiać podmiotom gospodarczym zautomatyzowane potwierdzanie stosownych informacji.

(17) Niektórzy podatnicy podlegają szczególnym obowiązkom, różniącym się od tych, które obowiązują w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę, w szczególności w dziedzinie fakturowania, gdy dostarczają oni towary lub świadczą usługi klientom mającym siedzibę w innym państwie członkowskim. Należy ustanowić mechanizm umożliwiający tym podatnikom łatwy dostęp do informacji na temat takich obowiązków.

▼B

(18) Praktyczne doświadczenia z ostatniego czasu dotyczące stosowania rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 w zakresie zwalczania „oszustw karuzelowych” pokazują, że w niektórych przypadkach wprowadzenie mechanizmu znacznie przyspieszającego wymianę informacji, rozszerzającego jej zakres i polepszającego jej ukierunkowanie jest nieodzowne dla skutecznego zwalczania oszustw. Zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 7 października 2008 r., w ramach niniejszego rozporządzenia należy ustanowić zdecentralizowaną sieć bez osobowości prawnej – pod nazwą Eurofisc – przeznaczoną dla wszystkich państw członkowskich, w celu propagowania i ułatwiania wielostronnej i zdecentralizowanej współpracy pozwalającej podejmować ukierunkowane i szybkie działania służące zwalczaniu szczególnych rodzajów oszustw.

(19) Państwo członkowskie konsumpcji jest w pierwszym rzędzie odpowiedzialne za zapewnienie wypełniania obowiązków przez dostawców towaru lub usługodawców niemających siedziby w tym państwie. W tym celu stosowanie tymczasowej procedury szczególnej dla usług świadczonych drogą elektroniczną przewidzianej w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE wymaga określenia zasad dotyczących dostarczania informacji oraz przekazywania pieniędzy między państwem członkowskim identyfikacji a państwem członkowskim konsumpcji.

(20) Informacje uzyskane przez państwo członkowskie od państw trzecich mogą być bardzo użyteczne dla innych państw członkowskich. Podobnie informacje uzyskane przez państwo członkowskie od pozostałych państw członkowskich mogą być bardzo użyteczne dla państw trzecich. W związku z tym należy określić warunki wymiany takich informacji.

(21) Przepisy krajowe dotyczące tajemnicy bankowej nie powinny stać na przeszkodzie stosowaniu niniejszego rozporządzenia.

(22) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na inne środki przyjmowane na poziomie unijnym, przyczyniające się do zwalczania oszustw w dziedzinie VAT.

(23) W trosce o skuteczność, szybkość i koszty, niezbędne jest, aby informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia były w miarę możliwości przekazywane drogą elektroniczną.

(24) Ze względu na powtarzalność pewnych wniosków oraz na różnorodność językową Unii ważne jest upowszechnianie stosowania standardowych formularzy w ramach wymiany informacji, tak aby umożliwić szybsze rozpatrywanie wniosków o udzielenie informacji.

(25) Terminy udzielenia informacji określone w niniejszym rozporządzeniu należy rozumieć jako maksymalne nieprzekraczalne okresy, przyjmując zasadę, że – aby współpraca była skuteczna – informacje, które są już dostępne wezwanemu państwu członkowskiemu, powinny być przekazywane bez dalszej zwłoki.

▼B

(26) Do celów niniejszego rozporządzenia należy rozważyć ograniczenie niektórych praw i obowiązków ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych ([1]) w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy. Ograniczenie to jest konieczne i proporcjonalne ze względu na potencjalną utratę dochodów przez państwa członkowskie oraz na żywotne znaczenie informacji objętych niniejszym rozporządzeniem dla skutecznego zwalczania oszustw.

(27) Ponieważ środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia są środkami o zasięgu ogólnym w rozumieniu art. 2 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([2]), środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 5 tej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie określa warunki współpracy pomiędzy właściwymi organami państw członkowskich odpowiedzialnymi za stosowanie przepisów ustawowych dotyczących VAT oraz współpracy tych organów z Komisją, w celu zapewnienia przestrzegania tych przepisów ustawowych.

W tym celu niniejsze rozporządzenie określa zasady i procedury umożliwiające właściwym organom państw członkowskich współpracę oraz wymianę między sobą wszelkich informacji, które mogą pomóc w dokonaniu właściwego wymiaru VAT, w kontrolowaniu prawidłowego stosowania VAT, w szczególności w odniesieniu do transakcji wewnątrzwspólnotowych, oraz w zwalczaniu oszustw w dziedzinie VAT. W szczególności określa ono zasady i procedury umożliwiające państwom członkowskim gromadzenie i wymianę takich informacji drogą elektroniczną.

2. Niniejsze rozporządzenie określa warunki udzielania przez organy, o których mowa w ust. 1, pomocy w zakresie ochrony dochodów z VAT we wszystkich państwach członkowskich.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie w państwach członkowskich zasad dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

([1]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.
([2]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

▼B

4. Niniejsze rozporządzenie określa także zasady i procedury dla wymiany drogą elektroniczną informacji dotyczących VAT od usług świadczonych drogą elektroniczną zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE, a także każdej późniejszej wymiany informacji oraz, w zakresie, w jakim dotyczy to usług objętych tą procedurą szczególną, dla przekazywania pieniędzy między właściwymi organami państw członkowskich.

Artykuł 2

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) „centralne biuro łącznikowe” oznacza biuro wyznaczone na mocy art. 4 ust. 1, na którym spoczywa główna odpowiedzialność za kontakty z pozostałymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej;

b) „łącznikowy organ administracyjny” oznacza każde biuro inne niż centralne biuro łącznikowe wyznaczone jako takie przez właściwy organ na mocy art. 4 ust. 2 do bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia;

c) „właściwy urzędnik” oznacza każdego urzędnika, który może dokonać bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia, do której to wymiany został upoważniony na mocy art. 4 ust. 3;

d) „organ występujący z wnioskiem” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika państwa członkowskiego, który występuje z wnioskiem o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;

e) „organ wezwany” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwego urzędnika państwa członkowskiego, który otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;

f) „transakcje wewnątrzwspólnotowe” oznaczają wewnątrzwspólnotową dostawę towarów lub wewnątrzwspólnotowe świadczenie usług;

g) „wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów” oznacza każdą dostawę towarów, która musi zostać zadeklarowana w informacji podsumowującej przewidzianej w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE;

h) „wewnątrzwspólnotowe świadczenie usług” oznacza każde świadczenie usług, które musi zostać zadeklarowane w informacji podsumowującej przewidzianej w art. 262 dyrektywy 2006/112/WE;

i) „wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów” oznacza nabycie na mocy art. 20 dyrektywy 2006/112/WE prawa do rozporządzania jak właściciel rzeczowym majątkiem ruchomym;

j) „numer identyfikacyjny VAT” oznacza numer przewidziany w art. 214, 215 i 216 dyrektywy 2006/112/WE;

k) „postępowanie administracyjne” oznacza wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w wykonywaniu swoich funkcji w związku z zapewnieniem właściwego stosowania przepisów dotyczących VAT;

▼B

l) „wymiana automatyczna” oznacza systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji do innego państwa członkowskiego, bez uprzedniego wniosku;

m) „wymiana spontaniczna” oznacza nieregularne przekazywanie informacji innemu państwu członkowskiemu, w dowolnej chwili i bez uprzedniego wniosku;

n) „osoba” oznacza:

(i) osobę fizyczną;

(ii) osobę prawną;

(iii) w przypadku gdy przewidują to obowiązujące przepisy – stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nieposiadające statusu prawnego osoby prawnej; lub

(iv) każde inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, posiadające osobowość prawną lub jej nieposiadające, oraz realizujące transakcje, które podlegają VAT;

o) „zautomatyzowany dostęp” oznacza możliwość uzyskania niezwłocznego dostępu do systemu elektronicznego w celu uzyskania pewnych informacji, które on zawiera;

p) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania, wraz z kompresją cyfrową, oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych oraz innych środków elektromagnetycznych;

q) „sieć CCN/CSI” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (zwanej dalej „CCN”) oraz wspólnym systemie połączeń (zwanym dalej „CSI”), opracowaną przez Unię w celu zapewnienia wszystkich transmisji drogą elektroniczną między właściwymi organami w dziedzinie ceł i podatków;

r) „kontrola jednoczesna” oznacza skoordynowaną kontrolę stanu sytuacji podatkowej podatnika lub powiązanych podatników, organizowaną przez przynajmniej dwa państwa członkowskie, posiadające wspólne lub uzupełniające się interesy.

2. Od dnia 1 stycznia 2015 r. definicje zawarte w art. 358, 358a i 369a dyrektywy 2006/112/WE mają zastosowanie również na użytek niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Właściwymi organami są organy, w których imieniu należy stosować niniejsze rozporządzenie, bez względu na to, czy bezpośrednio, czy w drodze delegacji.

Każde z państw członkowskich przekazuje Komisji, do dnia 1 grudnia 2010 r., informacje na temat organu właściwego do celów niniejszego rozporządzenia, a następnie niezwłocznie przekazuje jej informacje o wszelkich zmianach w tym zakresie.

▼M1

Do dnia 1 lipca 2013 r. Chorwacja przekazuje Komisji informacje na temat organu właściwego do celów niniejszego rozporządzenia i na temat wszelkich późniejszych zmian, zgodnie z akapitem drugim.

▼B

Komisja udostępnia pozostałym państwom członkowskim wykaz wszystkich właściwych organów i publikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

1. Każde z państw członkowskich wyznacza jedno centralne biuro łącznikowe, na które deleguje główną odpowiedzialność za kontakty z innymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej. Każde z państw członkowskich informuje o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie. Centralne biuro łącznikowe może również zostać wyznaczone jako organ odpowiedzialny za kontakty z Komisją.

2. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć łącznikowe organy administracyjne. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za uaktualnianie wykazu tych organów oraz udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych państw członkowskich.

3. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może dodatkowo wyznaczyć, na warunkach przez siebie określonych, właściwych urzędników, którzy mogą dokonywać bezpośredniej wymiany informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia. Może przy tym ograniczyć zakres takiego wyznaczenia. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za uaktualnianie wykazu takich urzędników oraz udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym pozostałych zainteresowanych państw członkowskich.

4. Uważa się, że urzędnicy dokonujący wymiany informacji na mocy art. 28, 29 i 30 są w każdym przypadku upoważnieni w tym celu, zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe organy.

Artykuł 5

W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik wysyła lub otrzymuje wniosek lub odpowiedź na wniosek o udzielenie pomocy, informuje centralne biuro łącznikowe swojego państwa członkowskiego na warunkach przez nie określonych.

Artykuł 6

W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik otrzymuje wniosek o udzielenie pomocy wymagający działania poza jego właściwością terytorialną lub rzeczową, niezwłocznie przesyła taki wniosek do centralnego biura łącznikowego swojego państwa członkowskiego oraz informuje o tym organ występujący z wnioskiem. W takim przypadku okres określony w art. 10 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu, w którym wniosek o udzielenie pomocy został przekazany do centralnego biura łącznikowego.

▼B

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI NA WNIOSEK

SEKCJA 1

Wniosek o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego

Artykuł 7

1. Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje informacje, o których mowa w art. 1, wraz ze wszelkimi informacjami dotyczącymi konkretnego przypadku lub przypadków.

2. Do celów przesyłania informacji, o których mowa w ust. 1, organ wezwany doprowadza do przeprowadzenia każdego postępowania administracyjnego niezbędnego do uzyskania takich informacji.

3. Do dnia 31 grudnia 2014 r. wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie postępowania administracyjnego. Jeżeli organ wezwany uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach swojej decyzji.

4. Od dnia 1 stycznia 2015 r. wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie konkretnego postępowania administracyjnego. Jeżeli organ wezwany uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach swojej decyzji.

Niezależnie od akapitu pierwszego, przeprowadzenia postępowania dotyczącego kwot zadeklarowanych przez podatnika w związku z dostawą towarów lub świadczeniem usług wymienionych w załączniku I, zrealizowanymi przez podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim organu wezwanego oraz podlegającymi opodatkowaniu w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem, można odmówić jedynie:

a) z przyczyn przewidzianych w art. 54 ust. 1, poddanych ocenie przez organ współpracujący zgodnie z oświadczeniem na temat najlepszych praktyk, dotyczącym związku między niniejszym ustępem a art. 54 ust. 1, które ma zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2;

b) z przyczyn przewidzianych w art. 54 ust. 2, 3 i 4; lub

c) w związku z tym, że organ wezwany dostarczył już organowi występującemu z wnioskiem informacje na temat tego samego podatnika w następstwie postępowania administracyjnego przeprowadzonego nie dawniej niż dwa lata wcześniej.

W przypadku gdy organ wezwany odmawia przeprowadzenia postępowania administracyjnego, o którym mowa w akapicie drugim, z przyczyn określonych w lit. a) lub b), organ wezwany przekazuje jednak organowi występującemu z wnioskiem daty i wartości wszelkich stosownych dostaw towarów lub świadczenia usług zrealizowanych w ciągu ostatnich dwóch lat przez podatnika w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem.

▼B

5. W celu uzyskania poszukiwanych informacji lub przeprowadzenia żądanego postępowania administracyjnego organ wezwany lub organ administracyjny, do którego organ ten może się zwrócić, postępuje tak, jakby działał we własnym imieniu lub na wniosek innego organu w swoim państwie członkowskim.

Artykuł 8

Wnioski o udzielenie informacji oraz o przeprowadzenie postępowania administracyjnego składane na podstawie art. 7 przesyła się, przy użyciu standardowego formularza przyjętego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 50, lub – w wyjątkowych przypadkach – w przypadku gdy wniosek zawiara powody, dla których organ występujący z wnioskiem uważa, że standardowy formularz nie jest odpowiedni.

Artykuł 9

1. Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje mu wszelkie stosowne informacje uzyskane lub posiadane, a także wyniki postępowania administracyjnego, w postaci sprawozdań, oświadczeń i wszelkich innych dokumentów albo poświadczonych kopii dokumentów lub wyciągów z nich.

2. Oryginały dostarcza się jedynie wtedy, gdy nie jest to sprzeczne z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę organ wezwany.

SEKCJA 2

Termin dostarczania informacji

Artykuł 10

Organ wezwany udziela informacji, o których mowa w art. 7 i 9, najszybciej jak to możliwe i nie później niż w ciągu trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Jednakże w przypadku gdy organ wezwany posiada już te informacje, termin ich udzielenia ulega skróceniu maksymalnie do jednego miesiąca.

Artykuł 11

W niektórych szczególnych kategoriach przypadków organ występujący z wnioskiem i organ wezwany mogą uzgodnić inne terminy niż te, które są przewidziane w art. 10.

Artykuł 12

W przypadku gdy organ wezwanynie jest w stanie odpowiedzieć na wniosek w terminie, niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem na piśmie o przyczynach niemożności dotrzymania terminu oraz o możliwym terminie udzielenia odpowiedzi.

▼B

ROZDZIAŁ III

WYMIANA INFORMACJI BEZ UPRZEDNIEGO WNIOSKU

Artykuł 13

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przesyła, bez uprzedniego wniosku, właściwemu organowi każdego z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich informacje, o których mowa w art. 1, w następujących przypadkach:

a) w przypadku gdy uznano, że opodatkowanie ma miejsce w państwie członkowskim przeznaczenia, a informacje dostarczone przez państwo członkowskie pochodzenia są niezbędne dla skuteczności systemu kontroli państwa członkowskiego przeznaczenia;

b) w przypadku gdy państwo członkowskie ma podstawy sądzić, że w innym państwie członkowskim naruszono przepisy dotyczące VAT lub takie naruszenie jest prawdopodobne;

c) w przypadku gdy istnieje ryzyko strat podatkowych w innym państwie członkowskim.

2. Wymiana informacji bez uprzedniego wniosku odbywa się drogą automatyczną, zgodnie z art. 14, lub spontanicznie, zgodnie z art. 15.

3. Informacje przekazywane są za pomocą standardowych formularzy przyjętych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 14

1. Następujące elementy określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2:

a) dokładne kategorie informacji podlegających wymianie automatycznej;

b) częstotliwość automatycznej wymiany informacji z każdej kategorii; oraz

c) praktyczne uzgodnienia dotyczące automatycznej wymiany informacji.

Państwo członkowskie może powstrzymać się od uczestniczenia w automatycznej wymianie informacji w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii, w przypadku gdy zgromadzenie informacji w celu takiej wymiany wymagałoby nałożenia nowych obowiązków na osoby podlegające VAT lub nakładałoby nieproporcjonalne obciążenia administracyjne na to państwo członkowskie.

Komitet, o którym mowa w art. 58 ust. 1, przeprowadza raz w roku przegląd wyników automatycznej wymiany każdej z kategorii informacji, tak aby zapewnić tego typu wymianę jedynie w sytuacjach, gdy jest ona najskuteczniejszym sposobem wymiany informacji.

▼B

2. Od dnia 1 stycznia 2015 r. właściwe organy każdego z państw członkowskich prowadzą, w szczególności, automatyczną wymianę informacji, umożliwiając państwom członkowskim konsumpcji ustalenie, czy podatnicy niemający siedziby na jego terytorium deklarują i prawidłowo dokonują zapłaty VAT należnego w odniesieniu do usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług świadczonych drogą elektroniczną, niezależnie od tego, czy ci podatnicy korzystają z procedury szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE. Państwo członkowskie siedziby informuje państwo członkowskie konsumpcji o wszelkich rozbieżnościach, o jakich się dowiaduje.

Artykuł 15

Właściwe organy państw członkowskich przekazują, w drodze wymiany spontanicznej, właściwym organom pozostałych państw członkowskich wszelkie znane sobie informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1, które nie zostały przekazane w drodze automatycznej wymiany, o której mowa w art. 14, a które ich zdaniem mogą być użyteczne dla tych właściwych organów.

ROZDZIAŁ IV

INFORMACJE ZWROTNE

Artykuł 16

W przypadku gdy właściwy organ przekazuje informacje na mocy art. 7 lub 15, może zwrócić się do właściwego organu, który otrzymał informacje, o przesłanie informacji zwrotnych na ich temat. Jeżeli zwrócono się z takim wnioskiem, właściwy organ, który otrzymuje informacje – bez uszczerbku dla przepisów dotyczących tajemnicy podatkowej i ochrony danych mających zastosowanie w jego państwie członkowskim – przesyła najszybciej jak to możliwe informacje zwrotne, pod warunkiem że nie nałoży to na niego nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego. Praktyczne uzgodnienia określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

PRZECHOWYWANIE I WYMIANA KONKRETNYCH INFORMACJI

Artykuł 17

1. Każde z państw członkowskich przechowuje w elektronicznym systemie następujące informacje:

a) informacje, które gromadzi zgodnie z tytułem XI rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE;

b) dane dotyczące tożsamości, działalności, formy prawnej i adresu osób, którym nadało numer identyfikacyjny VAT, zgromadzone zgodnie z art. 213 dyrektywy 2006/112/WE, a także datę nadania takiego numeru;

c) dane dotyczące numerów identyfikacyjnych VAT, które nadało i które straciły ważność, oraz datę utracenia przez te numery ważności; oraz

▼B

d) informacje, które gromadzi zgodnie z art. 360, 361, 364 i 365 dyrektywy 2006/112/WE, jak również – od dnia 1 stycznia 2015 r. – informacje, które gromadzi zgodnie z art. 369c, 369f i 369 g tej dyrektywy.

2. Szczegóły techniczne dotyczące zautomatyzowanego wniosku o informacje, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) i d), przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 18

W celu umożliwienia użycia informacji, o których mowa w art. 17, w ramach procedur przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, informacje te udostępnia się przez okres co najmniej pięciu lat od końca pierwszego roku kalendarzowego, w którym informacje mają być udostępnione.

Artykuł 19

Państwa członkowskie zapewniają uaktualnianie dostępnych w elektronicznym systemie informacji, o których mowa w art. 17, ich kompletność i dokładność.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 określa się kryteria ustalania, która ze zmian nie jest istotna, niezbędna lub użyteczna i dlatego nie musi być dokonywana.

Artykuł 20

1. Informacje, o których mowa w art. 17, wprowadza się niezwłocznie w systemie elektronicznym.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, informacje, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), wprowadza się do systemu elektronicznego najpóźniej przed upływem jednego miesiąca od zakończenia okresu, do którego odnoszą się te informacje.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, w przypadku gdy informacje mają zostać skorygowane w systemie elektronicznym lub dodane do tego systemu zgodnie z art. 19, informacje te muszą zostać wprowadzone najpóźniej przed upływem miesiąca następującego po okresie, w którym informacje te zostały zgromadzone.

Artykuł 21

1. Każde państwo członkowskie udziela właściwemu organowi każdego innego państwa członkowskiego zautomatyzowanego dostępu do informacji przechowywanych zgodnie z art. 17.

2. W odniesieniu do informacji, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), udostępniane są przynajmniej następujące elementy:

a) numery identyfikacyjne VAT nadane przez państwo członkowskie otrzymujące informację;

▼B

b) całkowita wartość wszystkich wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów i całkowita wartość wszystkich transakcji wewnątrzwspólnotowego świadczenia usług na rzecz osób posiadających numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w lit. a), dokonanych przez wszystkie podmioty gospodarcze zidentyfikowane do celów VAT w państwie członkowskim dostarczającym informacje;

c) numery identyfikacyjne VAT osób, które dokonywały dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w lit. b);

d) całkowita wartość dostaw towarów i świadczonych usług, o których mowa w lit. b), przez każdą z osób, o których mowa w lit. c), na rzecz każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w lit. a);

e) całkowita wartość dostaw towarów i świadczonych usług, o których mowa w lit. b), przez każdą z osób, o których mowa w lit. c), na rzecz każdej z osób posiadających numer identyfikacyjny VAT nadany przez inne państwo członkowskie pod następującymi warunkami:

(i) dostęp ten wiąże się z dochodzeniem w sprawie podejrzenia popełnienia oszustwa;

(ii) dostęp ten przysługuje urzędnikowi łącznikowemu Eurofisc, o którym mowa w art. 36 ust. 1, który posiada osobisty kod identyfikacyjny do systemów elektronicznych umożliwiający dostęp do tych informacji; oraz

(iii) dostęp jest udzielany jedynie w zwykłych godzinach urzędowych.

Wartości, o których mowa w lit. b), d) i e), wyraża się w walucie państwa członkowskiego dostarczającego informacje i odnoszą się one do okresów, za które poszczególni podatnicy składają informacje podsumowujące, ustanowione zgodnie z art. 263 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 22

1. W celu zapewnienia administracjom podatkowym rozsądnego poziomu pewności w odniesieniu do jakości i wiarygodności informacji dostępnych za pośrednictwem elektronicznego systemu, o którym mowa w art. 17, państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby dane przekazywane przez podatników i osoby prawne niebędące podatnikami na potrzeby identyfikacji do celów VAT zgodnie z art. 214 dyrektywy 2006/112/WE były, w ich ocenie, kompletne i dokładne.

Państwa członkowskie wdrażają procedury weryfikacji tych danych stosownie do wyników przeprowadzonej przez nie oceny ryzyka. Weryfikacji dokonuje się co do zasady przed identyfikacją do celów VAT lub – w przypadku gdy przed taką identyfikacją zostały przeprowadzone jedynie wstępne weryfikacje – nie później niż sześć miesięcy od takiej identyfikacji.

▼B

2. Państwa członkowskie informują komitet, o którym mowa w art. 58 ust. 1, o środkach wdrażanych na poziomie krajowym w celu zapewnienia jakości i wiarygodności informacji zgodnie z ust. 1.

Artykuł 23

Państwa członkowskie zapewniają, aby numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 214 dyrektywy 2006/112/WE, był oznaczony jako nieważny w systemie elektronicznym, o którym mowa w art. 17 niniejszego rozporządzenia, przynajmniej w następujących sytuacjach:

a) w przypadku gdy osoby zidentyfikowane do celów VAT oświadczyły, że ich działalność gospodarcza, określona w art. 9 dyrektywy 2006/112/WE, ustała, lub w przypadku gdy właściwa administracja podatkowa uznaje, że ich działalność gospodarcza ustała. Administracja podatkowa może w szczególności domniemywać, że działalność gospodarcza osoby ustała, jeśli – pomimo stosownych wymogów – osoba ta nie przedłożyła deklaracji oraz informacji podsumowujących przez rok po upływie terminu przedłożenia pierwszej brakującej deklaracji lub informacji podsumowujących. Osoba ta ma prawo do dostarczenia dowodu istnienia działaności gospodarczej innymi sposobami;

b) w przypadku gdy osoby zadeklarowały fałszywe dane w celu uzyskania identyfikacji VAT lub nie zgłosiły zmian w swoich danych oraz gdyby skutkiem faktu posiadania tych informacji przez administrację podatkową była odmowa identyfikacji do celów VAT lub cofnięcie numeru identyfikacyjnego VAT.

Artykuł 24

W przypadku gdy do celów art. 17–21 właściwe organy państw członkowskich dokonują wymiany informacji drogą elektroniczną, podejmują one wszystkie środki niezbędne do zapewnienia zgodności z art. 55.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za wprowadzenie wszystkich niezbędnych zmian w swoich systemach, aby umożliwić wymianę tych informacji za pomocą sieci CCN/CSI.

ROZDZIAŁ VI

WNIOSEK O DORĘCZENIE ADMINISTRACYJNE

Artykuł 25

Organ wezwany na żądanie organu występującego z wnioskiem oraz zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania podobnych aktów w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma organ wezwany, doręcza adresatowi wszystkie akty i decyzje właściwych organów dotyczące stosowania przepisów o VAT na terytorium państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma organ występujący z wnioskiem.

▼B

Artykuł 26

Wnioski o doręczenie, zawierające informację o przedmiocie aktu lub decyzji, które mają zostać doręczone, wskazują nazwę (nazwisko), adres oraz wszelkie inne stosowne informacje przydatne do identyfikacji adresata.

Artykuł 27

Organ wezwany niezwłocznie informuje organ występujący z wnioskiem o swoich działaniach podjętych w związku z wnioskiem o doręczenie i powiadamia go, w szczególności, o dacie doręczenia adresatowi decyzji lub aktu.

ROZDZIAŁ VII

OBECNOŚĆ W URZĘDACH ADMINISTRACYJNYCH ORAZ UDZIAŁ W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM

Artykuł 28

1. Na mocy umowy między organem występującym z wnioskiem a organem wezwanym i z zastosowaniem uzgodnień określonych przez organ wezwany, urzędnicy upoważnieni przez organ występujący z wnioskiem mogą, w związku z wymianą informacji, o których mowa w art. 1, być obecni w biurach organów administracyjnych wezwanego państwa członkowskiego, lub w każdym innym miejscu, w którym organy te wykonują swoje obowiązki. W przypadku gdy informacja, której dotyczy wniosek, zawarta jest w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu wezwanego, urzędnicy organu występującego z wnioskiem otrzymują kopie tych dokumentów.

2. Na mocy umowy między organem występującym z wnioskiem a organem wezwanym i z zastosowaniem uzgodnień określonych przez organ wezwany, urzędnicy upoważnieni przez organ występujący z wnioskiem mogą, w związku z wymianą informacji, o których mowa w art. 1, być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium wezwanego państwa członkowskiego. Takie postępowania administracyjne prowadzone są wyłącznie przez urzędników organu wezwanego. Urzędnicy organu występującego z wnioskiem nie wykonują uprawnień dochodzeniowych przysługujących urzędnikom organu wezwanego. Mogą oni jednakże uzyskać dostęp do tych samych pomieszczeń i dokumentów, co urzędnicy organu wezwanego, za pośrednictwem urzędników organu wezwanego oraz jedynie do celów prowadzonego postępowania administracyjnego.

3. Urzędnicy organu występującego z wnioskiem obecni w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 1 i 2 muszą być w stanie w każdej chwili przedstawić pisemne upoważnienie stwierdzające ich tożsamość oraz pełnioną funkcję urzędową.

ROZDZIAŁ VIII

KONTROLE JEDNOCZESNE

Artykuł 29

Państwa członkowskie mogą uzgodnić prowadzenie kontroli jednoczesnych w każdym przypadku, gdy uznają, że takie kontrole są skuteczniejsze niż kontrole prowadzone przez tylko jedno państwo członkowskie.

▼B

Artykuł 30

1. Państwo członkowskie samodzielnie określa, których podatników zamierza zaproponować jako podlegających kontroli jednoczesnej. Właściwy organ tego państwa członkowskiego powiadamia właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich o przypadkach proponowanych do kontroli jednoczesnej. Podaje przy tym przyczyny swojego wyboru, w najszerszym możliwym zakresie, dostarczając informacje leżące u podstaw takiej decyzji. Określa również okres czasu, podczas którego takie kontrole powinny zostać przeprowadzone.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego, który otrzymuje wniosek o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, potwierdza swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę swojemu odpowiednikowi, co do zasady w terminie dwóch tygodni od otrzymania wniosku, ale nie później niż w terminie jednego miesiąca.

3. Każdy z właściwych organów zainteresowanego państwa członkowskiego mianuje przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzór i koordynację działań kontrolnych.

ROZDZIAŁ IX

INFORMOWANIE PODATNIKÓW

Artykuł 31

1. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zapewniają osobom uczestniczącym w wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów lub wewnątrzwspólnotowym świadczeniu usług oraz podatnikom niemającym siedziby świadczącym usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze i usługi świadczone drogą elektroniczną, w szczególności te, o których mowa w załączniku II do dyrektywy 2006/112/WE, możliwość uzyskania do celów takich transakcji potwierdzenia drogą elektroniczną ważności numeru identyfikacyjnego VAT każdej określonej osoby wraz z odpowiadającą mu nazwą (nazwiskiem) i adresem. Przekazywane dane muszą odpowiadać danym, o których mowa w art. 17.

2. Każde z państw członkowskich przekazuje drogą elektroniczną potwierdzenie nazwy (nazwiska) i adresu osoby, której wydano numer identyfikacyjny VAT, zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi dotyczącymi ochrony danych.

3. W okresie, o którym mowa w art. 357 dyrektywy 2006/112/WE, ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do niemających siedziby podatników świadczących usługi telekomunikacyjne, usługi nadawcze i usługi świadczone drogą elektroniczną.

Artykuł 32

1. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie Komisja publikuje na swojej stronie internetowej szczegółowe przepisy zatwierdzone przez każde z państw członkowskich, które transponują tytuł XI rozdział trzeci dyrektywy 2006/112/WE.

2. Szczegóły oraz format informacji, jakie mają zostać podane, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ X

EUROFISC

Artykuł 33

1. Aby propagować i ułatwiać wielostronną współpracę w zakresie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT, niniejszy rozdział ustanawia sieć służącą sprawnej wymianie ukierunkowanych informacji między państwami członkowskimi, zwaną dalej „Eurofisc”.

2. W ramach Eurofisc państwa członkowskie:

a) ustanawiają wielostronny mechanizm wczesnego ostrzegania w zakresie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT;

b) koordynują sprawną wielostronną wymianę ukierunkowanych informacji w tematycznych obszarach działalności Eurofisc (zwanych dalej „dziedzinami roboczymi Eurofisc”);

c) koordynują prace urzędników łącznikowych Eurofisc z uczestniczących państw członkowskich dotyczące otrzymanych ostrzeżeń.

Artykuł 34

1. Państwa członkowskie uczestniczą w wybranych przez siebie dziedzinach roboczych Eurofisc; mogą również podjąć decyzję o zaprzestaniu swojego uczestnictwa.

2. Państwa członkowskie, które zdecydowały się na uczestniczenie w wybranej dziedzinie roboczej Eurofisc, biorą aktywny udział w wielostronnej wymianie ukierunkowanych informacji między wszystkimi uczestniczącymi państwami członkowskimi.

3. Wymieniane informacje są poufne, zgodnie z art. 55.

Artykuł 35

Komisja zapewnia Eurofisc wsparcie techniczne i logistyczne. Komisja nie ma dostępu do informacji, o których mowa w art. 1, które mogą być przedmiotem wymiany w ramach Eurofisc.

Artykuł 36

1. Właściwe organy każdego z państw członkowskich wyznaczają co najmniej jednego urzędnika łącznikowego Eurofisc. Urzędnicy łącznikowi Eurofisc są właściwymi urzędnikami w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c) i realizują działania, o których mowa w art. 33 ust. 2. Pozostają odpowiedzialni jedynie przed swoimi administracjami krajowymi.

2. Urzędnicy łącznikowi z państw członkowskich uczestniczących w danej dziedzinie roboczej Eurofisc (zwani dalej „uczestniczącymi urzędnikami łącznikowymi Eurofisc”) wyznaczają, na określony okres czasu, koordynatora (zwanego dalej „koordynatorem dziedziny roboczej Eurofisc”) spośród uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc. Koordynatorzy dziedzin roboczych Eurofisc:

▼B

a) zestawiają informacje otrzymane od uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc i udostępniają wszystkie informacje pozostałym uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc. Informacje są wymieniane drogą elektroniczną;

b) zapewniają przetwarzanie informacji otrzymanych od uczestniczących urzędników łącznikowych Eurofisc, zgodnie z ustaleniami dokonanymi przez uczestników danej dziedziny roboczej, oraz udostępniają wyniki uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc;

c) przekazują informacje zwrotne uczestniczącym urzędnikom łącznikowym Eurofisc.

Artykuł 37

Koordynatorzy dziedzin roboczych Eurofisc przedkładają roczne sprawozdanie z działań w ramach wszystkich dziedzin roboczych komitetowi, o którym mowa w art. 58 ust. 1.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY DOTYCZĄCE PROCEDUR SZCZEGÓLNYCH Z TYTUŁU XII ROZDZIAŁ 6 DYREKTYWY 2006/112/WE

SEKCJA 1

Przepisy mające zastosowanie do dnia 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 38

Zastosowanie mają następujące przepisy dotyczące procedury szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE. Do celów niniejszego rozdziału stosuje się również definicje zawarte w art. 358 tej dyrektywy.

Artykuł 39

1. Informacje dostarczane państwu członkowskiemu identyfikacji przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty w chwili rozpoczęcia przez niego działalności zgodnie z art. 361 dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną te informacje właściwym organom pozostałych państw członkowskich w terminie 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano informacje od podatnika niemającego siedziby. W ten sam sposób właściwe organy pozostałych państw członkowskich są informowane o przyznanym numerze identyfikacyjnym. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

▼B

3. Państwo członkowskie identyfikacji niezwłocznie informuje drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wykluczeniu podatnika niemającego siedziby z rejestru identyfikacyjnego.

Artykuł 40

1. Deklarację zawierającą szczegółowe dane określone w art. 365 dyrektywy 2006/112/WE należy przedłożyć drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje tę informację drogą elektroniczną właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego nie później niż 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano deklarację. Państwa członkowskie wymagające, aby deklaracja została sporządzona w walucie krajowej innej niż euro, przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na ten dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Szczegóły techniczne przekazywania tych informacji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

3. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu konsumpcji informacje niezbędne do powiązania każdej płatności z odpowiednią deklaracją kwartalną.

Artykuł 41

1. Państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie kwoty zapłaconej przez podatnika nieposiadającego siedziby na rachunek bankowy denominowany w euro, wyznaczony przez państwo członkowskie konsumpcji, w którym podatek jest należny. Państwa członkowskie wymagające płatności w walucie krajowej innej niż euro przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na ten dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Przekazu dokonuje się najpóźniej w ciągu 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano płatność.

2. Jeżeli podatnik nieposiadający siedziby nie zapłacił całości należnego podatku, państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie płatności do państw członkowskich konsumpcji proporcjonalnie do podatku należnego w każdym z państw członkowskich. Państwo członkowskie identyfikacji informuje o tym drogą elektroniczną właściwe organy państw członkowskich konsumpcji.

Artykuł 42

Państwa członkowskie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o stosownych rachunkach bankowych, na które zgodnie z art. 41 mają być przekazywane płatności.

▼B

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję o zmianach w standardowych stawkach podatku.

SEKCJA 2

Przepisy mające zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r.

Artykuł 43

Zastosowanie mają następujące przepisy dotyczące procedur szczególnych przewidzianych w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE.

Artykuł 44

1. Informacje dostarczane państwu członkowskiemu identyfikacji przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty w chwili rozpoczęcia przez niego działalności zgodnie z art. 361 dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną informacje, o których mowa w ust. 1, właściwym organom pozostałych państw członkowskich w terminie 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano informacje od podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty. Podobne dane dotyczące identyfikacji podatnika korzystającego z procedury szczególnej na mocy art. 369b dyrektywy 2006/112/WE przekazuje się drogą elektroniczną w terminie 10 dni od końca miesiąca, w którym podatnik złożył oświadczenie o rozpoczęciu podlegającej opodatkowaniu działalności w ramach tej procedury. W ten sam sposób właściwe organy pozostałych państw członkowskich są informowane o przyznanym numerze identyfikacyjnym.

Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo członkowskie identyfikacji niezwłocznie informuje drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wykluczeniu ze stosowania procedury szczególnej podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty lub podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim konsumpcji.

Artykuł 45

1. Deklarację zawierającą szczegółowe dane określone w art. 365 i 369 g dyrektywy 2006/112/WE należy przedłożyć drogą elektroniczną. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje tę informację drogą elektroniczną właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego konsumpcji nie później niż 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano deklarację. Informacje przewidziane w art. 369 g akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE są również przekazywane właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego siedziby.

▼B

Państwa członkowskie wymagające, aby deklaracja była sporządzona w walucie krajowej innej niż euro, przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczeń dokonuje się zgodnie z kursami wymiany opublikowanymi przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z następnego dnia publikacji. Szczegóły techniczne dotyczące przekazywania tych informacji określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo członkowskie identyfikacji przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu konsumpcji informacje niezbędne do powiązania każdej płatności z odpowiednią deklaracją kwartalną.

Artykuł 46

1. Państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie kwoty zapłaconej przez podatnika nieposiadającego siedziby na rachunek bankowy denominowany w euro wyznaczony przez państwo członkowskie konsumpcji, w którym podatek jest należny. Państwa członkowskie wymagające płatności w walucie krajowej innej niż euro przeliczają podane kwoty na euro przy użyciu kursu walutowego obowiązującego w ostatnim dniu okresu sprawozdawczego. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia. Przekazu dokonuje się najpóźniej w ciągu 10 dni od końca miesiąca, w którym otrzymano płatność.

2. Jeżeli podatnik nieposiadający siedziby nie zapłacił całości należnego podatku, państwo członkowskie identyfikacji zapewnia przekazanie płatności do państw członkowskich konsumpcji proporcjonalnie do podatku należnego w każdym z państw członkowskich. Państwo członkowskie identyfikacji informuje o tym drogą elektroniczną właściwe organy państw członkowskich konsumpcji.

3. W odniesieniu do płatności, które mają być przekazywane państwu członkowskiemu konsumpcji zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 dyrektywy 2006/112/WE, państwo członkowskie identyfikacji zatrzymuje następujący odsetek kwot, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu:

a) od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.: — 30 %;

b) od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.: — 15 %;

c) począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r.: — 0 %.

Artykuł 47

Państwa członkowskie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o stosownych rachunkach bankowych, na które mają być przekazywane płatności zgodnie z art. 46.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję o zmianach w stawce podatku mającej zastosowanie do świadczenia usług telekomunikacyjnych, usług nadawczych i usług świadczonych drogą elektroniczną.

▼B

ROZDZIAŁ XII

WYMIANA I PRZECHOWYWANIE INFORMACJI W KONTEKŚCIE PROCEDURY ZWROTU VAT PODATNIKOM NIEMAJĄCYM SIEDZIBY W PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM ZWROTU, LECZ MAJĄCYM SIEDZIBĘ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 48

1. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego siedziby otrzymuje wniosek o zwrot VAT na mocy art. 5 dyrektywy 2008/9/WE, a art. 18 tej dyrektywy nie ma zastosowania, w ciągu 15 dni kalendarzowych od daty jego otrzymania przekazuje drogą elektroniczną wniosek właściwym organom każdego z zainteresowanych państw członkowskich zwrotu wraz z potwierdzeniem, że wnioskodawca, określony w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2008/9/WE, jest podatnikiem do celów VAT oraz że numer identyfikacyjny lub numer rejestracji podany przez tę osobę jest ważny w danym okresie zwrotu.

2. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zwrotu powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich o wszelkich informacjach, jakich zażądały na mocy art. 9 ust. 2 dyrektywy 2008/9/WE. Szczegóły techniczne, w tym jednolitą wiadomość elektroniczną, za pomocą której takie informacje mają być przekazywane, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

3. Właściwe organy każdego z państw członkowskich zwrotu powiadamiają drogą elektroniczną właściwe organy pozostałych państw członkowskich, jeśli chcą skorzystać z możliwości, o której mowa w art. 11 dyrektywy 2008/9/WE, zażądania od wnioskodawcy przedstawienia opisu prowadzonej działalności gospodarczej za pomocą zharmonizowanych kodów.

Zharmonizowane kody, o których mowa w akapicie pierwszym, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 niniejszego rozporządzenia na podstawie klasyfikacji NACE ustanowionej w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 ([1]).

ROZDZIAŁ XIII

STOSUNKI Z KOMISJĄ

Artykuł 49

1. Państwa członkowskie i Komisja analizują i oceniają funkcjonowanie uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Komisja zbiera doświadczenia państw członkowskich w celu usprawnienia funkcjonowania tych uzgodnień.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1.

▼B

3. Wykaz danych statystycznych niezbędnych do oceny niniejszego rozporządzenia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2. Państwa członkowskie przekazują te dane Komisji, gdy tylko są one dostępne, a przekazanie ich nie będzie oznaczać nieuzasadnionych obciążeń administracyjnych.

4. W celu oceny skuteczności niniejszego systemu współpracy administracyjnej w zwalczaniu uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania państwa członkowskie mogą przekazywać Komisji wszelkie inne informacje, o których mowa w art. 1.

5. Komisja przesyła informacje, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim.

6. W razie konieczności, w ramach uzupełnienia wymogów innych przepisów niniejszego rozporządzenia, Komisja przesyła właściwym organom każdego z państw członkowskich wszelkie informacje, które mogłyby umożliwić im zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, niezwłocznie po otrzymaniu takich informacji.

7. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja może służyć wiedzą ekspercką, pomocą techniczną lub logistyczną lub wszelkim innym wsparciem z myślą o realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ XIV

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 50

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje informacje od państwa trzeciego, organ ten może przekazać informacje właściwym organom państw członkowskich, które mogłyby być nimi zainteresowane oraz, w każdym przypadku, wszystkim, którzy tego zażądają, w zakresie, w jakim umożliwiają to porozumienia o pomocy wzajemnej z tym konkretnym państwem trzecim.

2. Właściwe organy mogą przekazać państwu trzeciemu – zgodnie ze swoimi krajowymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych państwom trzecim – informacje uzyskane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że spełnione zostały następujące warunki:

a) właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje, wyraził zgodę na ich przekazanie; oraz

b) zainteresowane państwo trzecie zobowiązało się do podjęcia współpracy koniecznej w zbieraniu dowodów nieprawidłowego charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że naruszają przepisy dotyczące VAT.

ROZDZIAŁ XV

ZASADY REGULUJĄCE WYMIANĘ INFORMACJI

Artykuł 51

1. Informacje przekazywane na mocy niniejszego rozporządzenia dostarczane są, w zakresie, w jakim jest to możliwe, drogą elektroniczną, zgodnie z porozumieniami, które mają zostać zawarte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

▼B

2. W przypadku gdy wniosek nie został złożony w całości za pośrednictwem systemu elektronicznego, o którym mowa w ust. 1, organ wezwany niezwłocznie potwierdza otrzymanie wniosku drogą elektroniczną, a w każdym razie nie później niż pięć dni roboczych po jego otrzymaniu.

W przypadku gdy dany organ otrzymał wniosek lub informacje, które nie były do niego skierowane, niezwłocznie przesyła nadawcy wiadomość drogą elektroniczną, a w każdym razie nie później niż pięć dni roboczych po ich otrzymaniu.

Artykuł 52

Wnioski o udzielenie pomocy, w tym również wnioski o doręczenie, oraz załączone dokumenty mogą być sporządzone w jakimkolwiek języku uzgodnionym przez organ występujący z wnioskiem i organ wezwany. Wspomnianym wnioskom towarzyszy tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ wezwany, jedynie w szczególnych przypadkach, gdy organ wezwany przedstawia powody wystąpienia o takie tłumaczenie.

Artykuł 53

Komisja i państwa członkowskie zapewniają funkcjonowanie takich istniejących lub nowych systemów przekazywania i wymiany informacji, jakie są niezbędne do zapewnienia wymiany informacji opisanej w niniejszym rozporządzeniu. Porozumienie dotyczące poziomu usług zapewniającego odpowiednią jakość techniczną i rozmiar usług świadczonych przez Komisję i państwa członkowskie w celu umożliwienia działania tych systemów przekazywania i wymiany informacji ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2. Komisja odpowiada za wszelkie rozwijanie sieci CCN/CSI niezbędne do umożliwienia wymiany informacji między państwami członkowskimi. Państwa członkowskie odpowiadają za wszelkie rozwijanie swoich własnych systemów niezbędne do umożliwienia wymiany tych informacji przy użyciu sieci CCN/CSI.

Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich roszczeń o zwrot wydatków poniesionych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem, w stosownych przypadkach, wynagrodzeń wypłacanych ekspertom.

Artykuł 54

1. Organ wezwany w jednym państwie członkowskim udziela organowi występującemu z wnioskiem w innym państwie członkowskim informacji, o których mowa w art. 1, pod warunkiem że:

a) liczba oraz charakter wniosków o udzielenie informacji złożonych przez organ występujący z wnioskiem w określonym okresie nie nakłada nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych na organ wezwany;

b) organ występujący z wnioskiem wyczerpał zwyczajne źródła informacji, których mógł użyć w danych okolicznościach do uzyskania informacji, których wniosek dotyczy, bez podejmowania ryzyka narażenia się na niepowodzenie w osiąganiu pożądanego rezultatu.

▼B

2. Niniejsze rozporządzenie nie nakłada obowiązku przeprowadzenia postępowania lub udzielenia informacji w konkretnym przypadku, jeżeli prawo lub praktyka administracyjna państwa członkowskiego, które miałoby udzielić informacji, nie upoważnia państwa członkowskiego do prowadzenia takiego postępowania lub gromadzenia lub używania takich informacji dla własnych celów tego państwa członkowskiego.

3. Właściwy organ wezwanego państwa członkowskiego może odmówić dostarczenia informacji w przypadku, gdy państwo członkowskie występujące z wnioskiem nie jest w stanie, z przyczyn prawnych, dostarczyć podobnych informacji. O przyczynach odmowy przez wezwane państwo członkowskie informuje się Komisję.

4. Można odmówić udzielenia informacji w przypadku, gdy prowadziłoby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego lub informacji, której ujawnienie naruszyłoby porządek publiczny.

5. Ustępów 2, 3 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiających organowi wezwanemu państwa członkowskiego odmowę udzielenia informacji dotyczących podatnika zidentyfikowanego do celów VAT w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem z tego tylko względu, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze agenta lub powiernika, ani też dlatego, że dotyczą one udziału kapitałowego w jakiejkolwiek osobie prawnej.

6. Organ wezwany informuje organ występujący z wnioskiem o przyczynach odmowy na wniosek o udzielenie pomocy.

7. Minimalny próg uprawniający do złożenia wniosku o udzielenie pomocy można przyjąć zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2.

Artykuł 55

1. Informacje przekazane lub zgromadzone w jakiejkolwiek formie na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym również wszelkie informacje, do których urzędnik uzyskał dostęp w okolicznościach określonych w rozdziałach VII, VIII lub X, oraz w przypadkach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są informacje o podobnym charakterze na mocy zarówno prawa krajowego państwa członkowskiego, które informacje otrzymuje, jak i odpowiednich przepisów mających zastosowanie do organów unijnych. Informacje te wykorzystywane są tylko w okolicznościach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Można używać takich informacji do celów ustalenia podstawy wymiaru podatku lub poboru podatku, lub kontroli administracyjnej podatku do celów ustalenia podstawy wymiaru podatku.

▼B

Można również używać takich informacji do ustalenia innych opłat, ceł i podatków objętych art. 2 dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń ([1]).

Ponadto można ich używać w związku z postępowaniem sądowym, które może prowadzić do sankcji, wszczętym jako skutek naruszeń prawa podatkowego, bez uszczerbku dla zasad ogólnych i przepisów regulujących prawa oskarżonych i świadków w takim postępowaniu.

2. Osoby należycie akredytowane przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji mogą mieć dostęp do takich informacji jedynie w stopniu niezbędnym do nadzoru, konserwacji oraz rozwijania sieci CCN/CSI.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego udzielający informacji zezwala na użycie jej do innych celów w państwie członkowskim organu występującego z wnioskiem, jeżeli na mocy przepisów państwa członkowskiego organu wezwanego informacja może być użyta do podobnych celów.

4. W przypadku gdy organ występujący z wnioskiem uzna, że informacja, którą otrzymał od organu wezwanego, może być użyteczna dla właściwego organu trzeciego państwa członkowskiego, może mu ją przekazać. Informuje o tym z wyprzedzeniem organ wezwany. Organ wezwany może wymagać, aby przekazanie tej informacji stronie trzeciej było uzależnione od jego uprzedniej zgody.

5. Wszystkie kwestie przechowywania i wymiany informacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, podlegają przepisom wdrażającym dyrektywę 95/46/WE. Jednakże państwa członkowskie, do celów właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia, ograniczają zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w zakresie, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy.

Artykuł 56

Sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty lub potwierdzone kopie dokumentów lub wyciągi z nich, otrzymane przez personel organu wezwanego oraz przekazane organowi występującemu z wnioskiem w ramach pomocy przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu mogą zostać użyte jako dowody przez właściwe podmioty państwa członkowskiego organu występującego z wnioskiem na takiej samej podstawie, jak podobne dokumenty dostarczone przez inny organ w tym państwie.

([1]) Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

▼B

Artykuł 57

1. Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne środki, aby:

a) zapewnić skuteczną koordynację wewnętrzną między właściwymi organami;

b) ustanowić bezpośrednią współpracę między organami upoważnionymi do celów takiej koordynacji;

c) zapewnić sprawne funkcjonowanie uzgodnień dotyczących wymiany informacji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komisja przekazuje każdemu z państw członkowskich, najszybciej jak to możliwe, każdą otrzymaną informację, której jest w stanie udzielić.

ROZDZIAŁ XVI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 58

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Współpracy Administracyjnej.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, wynosi trzy miesiące.

Artykuł 59

1. Do dnia 1 listopada 2013 r., a następnie co pięć lat, Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty wszelkich przepisów prawa krajowego przyjętych przez nie w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 60

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla wypełniania wszelkich szerszych obowiązków w związku z pomocą wzajemną wynikających z innych aktów prawnych, w tym również z umów dwustronnych lub wielostronnych.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie zawierają porozumienia dwustronne w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności jego art. 11, inne niż dotyczące postępowania w przypadkach indywidualnych, niezwłocznie informują o tym Komisję. Komisja informuje o tym z kolei pozostałe państwa członkowskie.

▼B

Artykuł 61

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2012 r. Jednakże skutki art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia pozostają w mocy do daty opublikowania przez Komisję wykazu właściwych organów, o którym mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia.

Rozdział V, z wyjątkiem art. 27 ust. 4, tego rozporządzenia, ma nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2012 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia rozumie się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 62

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

Jednakże art. 33–37 stosuje się od dnia 1 listopada 2010 r.;

rozdział V, z wyjątkiem art. 22 i 23, stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.

— artykuły 38–42 stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.; oraz

— artykuły 43–47 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz dostaw towarów i świadczonych usług, do których ma zastosowanie art. 7 ust. 3 i 4:

1) sprzedaż wysyłkowa (art. 33 i 34 dyrektywy 2006/112/WE);

2) usługi związane z nieruchomością (art. 47 dyrektywy 2006/112/WE);

3) usługi telekomunikacyjne, nadawcze i świadczone drogą elektroniczną (art. 58 dyrektywy 2006/112/WE);

4) wynajem, inny niż krótkoterminowy, środków transportu osobie niebędącej podatnikiem (art. 56 dyrektywy 2006/112/WE).

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie wraz z kolejnymi zmianami

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003	Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 885/2004	Dz.U. L 168 z 1.5.2004, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006	Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 143/2008	Dz.U. L 44 z 20.2.2008, s. 1.
Rozporządzenie Rady (WE) nr 37/2009	Dz.U. L 14 z 20.1.2009, s. 1.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1 akapit pierwszy i drugi	art. 1 ust. 1 akapit pierwszy i drugi
art. 1 ust. 1 akapit trzeci	—
art. 1 ust. 1 akapit czwarty	art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 3
art. 2 ust. 1 pkt 1	art. 3
art. 2 ust. 1 pkt 2	art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 2 ust. 1 pkt 3	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 1 pkt 4	art. 2 ust. 1 lit. c)
art. 2 ust. 1 pkt 5	art. 2 ust. 1 lit. d)
art. 2 ust. 1 pkt 6	art. 2 ust. 1 lit. e)
art. 2 ust. 1 pkt 7	art. 2 ust. 1 lit. f)
art. 2 ust. 1 pkt 8	art. 2 ust. 1 lit. g)
art. 2 ust. 1 pkt 9	art. 2 ust. 1 lit. h)
art. 2 ust. 1 pkt 10	art. 2 ust. 1 lit. i)
art. 2 ust. 1 pkt 11	art. 2 ust. 1 lit. j)
art. 2 ust. 1 pkt 12	art. 2 ust. 1 lit. k)
art. 2 ust. 1 pkt 13	art. 2 ust. 1 lit. l)
art. 2 ust. 1 pkt 14	—
art. 2 ust. 1 pkt 15	art. 2 ust. 1 lit. m)
art. 2 ust. 1 pkt 16	art. 2 ust. 1 lit. n)
art. 2 ust. 1 pkt 17	—
art. 2 ust. 1 pkt 18	art. 2 ust. 1 lit. p)
art. 2 ust. 1 pkt 19	art. 2 ust. 1 lit. q)
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 3 ust. 1	—
art. 3 ust. 2	art. 4 ust. 1
art. 3 ust. 3	art. 4 ust. 2
art. 3 ust. 4	art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 5	art. 4 ust. 4
art. 3 ust. 6	art. 5
art. 3 ust. 7	art. 6
art. 4	—
art. 5 ust. 1	art. 7 ust. 1
art. 5 ust. 2	art. 7 ust. 2
art. 5 ust. 3	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 7 ust. 3 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 7 ust. 4
art. 5 ust. 4	art. 7 ust. 5
art. 6	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9	art. 11
art. 10	art. 12
art. 11	art. 28
art. 12	art. 29
art. 13	art. 30
art. 14	art. 25
art. 15	art. 26
art. 16	art. 27
art. 17 akapit pierwszy	art. 13 ust. 1
art. 17 akapit drugi	art. 14 ust. 2
art. 18	art. 14 ust. 1 akapit pierwszy
art. 19	—
art. 20	—
art. 21	art. 14 ust. 1 akapit drugi

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy	art. 17 ust. 1 lit. a)
art. 22 ust. 1 akapit drugi	art. 18
art. 22 ust. 2	art. 19
art. 23 akapit 1	art. 21 ust. 2 lit. a) i b)
art. 23 akapit drugi	art. 21 ust. 2 akapit drugi
art. 24 akapit pierwszy pkt 1)	art. 21 ust. 2 lit. c)
art. 24 akapit pierwszy pkt 2)	art. 21 ust. 2 lit. d)
art. 24 akapit drugi	art. 21 ust. 2 akapit drugi
art. 25 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 25 ust. 2	art. 20 ust. 1
art. 25 ust. 3	—
art. 26	art. 24 akapit pierwszy
art. 27 ust. 1	art. 17 ust. 1 lit. b)
art. 27 ust. 2	art. 17 ust. 1 lit. b) oraz art. 22 ust. 1
art. 27 ust. 3	art. 18 ust. 1 lit. b) oraz art. 21 ust. 1
art. 27 ust. 4	art. 31
art. 27 ust. 5	art. 24
art. 28	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 38 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 43
art. 29	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 39 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 44
art. 30	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 40 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 45
art. 31	art. 17 ust. 1 lit. d)
art. 32	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 41 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 46

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 1798/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 33	do dnia 31 grudnia 2014 r. – art. 42 od dnia 1 stycznia 2015 r. – art. 47
art. 34	—
art. 34a	art. 48
art. 35	art. 49
art. 36	art. 50
art. 37	art. 51 ust. 1
art. 38	art. 52
art. 39	art. 53
art. 40	art. 54
art. 41	art. 55
art. 42	art. 56
art. 43	art. 57
art. 44	art. 58
art. 45	art. 59
art. 46	art. 60
art. 47	art. 61
art. 48	art. 62